

Tres ambients distintis per a tres llocs insubstituïbles

Tres bars, tres

Clàssics, representatius, moderns, a l'última... EL TEMPS ha triat tres llocs d'esbarjo que qualsevol visitant o natiu de les nostres capitals no pot perdre's. Tenen poc a veure però són imprescindibles.

Café Zurich, un dels emblemes de Barcelona

És un dels cafès més emblemàtics de Barcelona. Descansa en el centre neuràlgic de la ciutat: presideix la Rambla i és acaronat pel carrer Pelai i la plaça Catalunya. Es la fita que divideix la Barcelona de Dalt, ciutat comercial, de negocis, bulevards i disseny, i la de Baix, la Barcelona subterrània, desconeguda i bohèmia.

A tothora s'hi troba gent: al matí l'ambient destil·la tranquil·litat, aquella que trobem els mesos de vacances a la ciutat, barrejada amb l'apatia que provoca la calor i la humitat mediterrània. A la terrassa quatre taules plenes: dos joves fan petar la xerrada, una dona desgavellada que llegeix el diari, un personatge de corbata i coll blanc, també amb diari i uns turistes rossencs en calça curta. A l'interior, dins el cafè, dues turistes japoneses observen la Rambla des d'un dels finestrals, una reunió de vells que fan tertúlia, un estudiant mal afaitat amb un gruixut volum a les mans i dos homes de mitjana edat comentant la jugada. La barra és plena. A sobre les taules un cafè, cafè amb llet o un refresc amb l'entrepà o la pasta.

A la nit l'ambient és diferent, bullícia a la terrassa i contrast a l'interior. Taules i cadires, que es toquen unes amb les altres, són plenes de gent, majoritàriament

jove, amb la seva birra el *carajillo* o el *cubata*. Tothom coneix el Zurich, per això, a la nit, tothom *queda* en aquest bar, pren qualsevol cosa i decideix quin local abordar per començar la marxa. Aquest cafè tanca d'hora, a dos quarts d'una de la matinada, però també obre molt d'hora, a les sis.

En realitat el Zurich és un bar de tarda, és quan hi ha més gent i amb una activitat més diversa: uns s'hi citen per fer reunions, estudiar, fer una classe i d'altres, senzillament, per conversar. En aquest cafè sempre s'hi troba algú de conegut, i és que, la gent crida gent. Alguns també aprofiten per lligar a través "d'un encontre d'ulls fortuïtament provocat" ("Diccionari de lligar", EL TEMPS, núm. 372).

A l'estiu hi ha molts turistes, perquè una de les aventures típiques que practiquen és passejar per la plaça de Catalunya, la Rambla i prendre un cafè al Zurich; moltes guies turístiques estrangeres així ho recomanen. És un bar sense fronteres i sense complexos, sense *looks* o, millor, amb molts *looks* diferents, però per sobre de tots ells, el ja clàssic i ahistòric *look* del cafè Zurich: Una terrassa autèntica i acollidora és, quasi diria, el centre vital d'aquest bar, que encara que a l'hivern faci fred i a l'estiu massa calor, sempre és ple-

na de clients —excepte, és clar, quan plou—. A dins el cafè sembla que el temps s'hagi aturat; el Zurich ha canviat poc en seixanta-cinc anys. Arcs i columnes de color mantega, dos grans finestrals de punta semicircular, taules i cadires de fusta (abans les taules eren de marbre), gots senzills i tasses blanques d'autèntic cafè. Unes cafeteres gegantines i una nevera d'antiquari, un rellotge de paret que no marca les hores, quadres amb panoràmiques del local i un altell més íntim, recorda les llotges de l'envelat de festa major.

El Zurich és un bar històric: a principis de segle era la cantina dels trens de Sarrià, regentada pel senyor Serra, propietari que li va posar el nom, segons sembla, perquè havia passat molt de temps en aquesta ciutat suïssa. Fou el 1920 quan Andreu Valldeperas va comprar el cafè. Des de llavors és propietat d'aquesta família, i actualment ja se n'ocupen la quarta generació de Valldeperas.

Durant molts anys aquest cafè ha estat a punt de ser tirat a terra, ara, un cop més, també es rumoreja. Però el Zurich és el Zurich i la família Valldeperas té moltes armes a la mà per defensar aquest local tan entranyable, perquè, sobretot, és un dels emblemes de Barcelona.

Montse Serra